

A Fővárosi Ítéltábla dr. Mester Csaba ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Bacsek György ügyvéd (fél címe 1) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. június 9. napján meghozott, 33.P.21.473/2008/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21., az alperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest és az alperest, hogy fizessenek meg külön felhívásra a Magyar Államnak személyenként 90.000-90.000 (kilencvenezer-kilencvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Ezt meghaladóan a peres felek fellebbezési költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság kijavított és kiegészített ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát és emberi méltóságát azzal, hogy az általa kiadott ... című napilap ... napján megjelent számában a címlapon és a 15. oldalon azt a való tény, hogy a felperes (felperes neve) aktfotója megjelent a ... címlapján, abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felperes azért vállalta a megjelenést, mert anyagi kényszerhelyzetben van.

Továbbá azzal, hogy azt a való tény, hogy a felperesnek nincs állandó bejelentett munkahelye és havi rendszeres jövedelme, abban a hamis színben tüntette fel, hogy siralmas anyagi helyzetben van.

Továbbá azzal, hogy az általa kiadott ... című napilap ... napján megjelent számának címlapján és a 19. oldalon valótlanul állította a felperesről, hogy pornófilmje van. A valóság ezzel szemben az, hogy a cikkben említett film erotikus, de nem pornográf.

Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogsértéseket megállapító rendelkezéseit az ítélet jogerőre emelkedését követően megjelent lapszámban a sérelmezett cikkel azonos helyen átlagos méretben és betűnagysággal hozza nyilvánosságra bocsánatkérése egyidejű kifejezésével, és fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.500.000 forintot és ennek 2008. január 10. napjától a kifizetésig a

késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű alapkamatát.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Úgy rendelkezett, hogy a peres felek költségeiket maguk viseljék.

Felhívta a felperest és az alperest, hogy fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra személyenként 90.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1) és (2) bekezdéseit, az 1993. évi XXI. törvénnyel kihirdetett Római Egyezmény 10. cikkének 1., 2. pontjait, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. § (1) bekezdését, 3. § (1) bekezdését, 11. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a felperest valóban foglalkoztatta anyagi helyzete, de a per adatai azt támasztották alá, hogy megélhetési gondokkal nem küszködik. Tényként volt megállapítható, hogy a felperest 2007. év végén harmadik alkalommal kérte fel a ... fotózásra, és ennek honoráriumra magasabb mint más fényképeken való megjelenésé, de okszerűtlen volt az alperes azon közlése, mely szerint a felperes azért vetkőzött le a kamerák előtt, mert kényszerhelyzetben volt. Elfogadható volt a felperesnek az az álláspontja, hogy büszkeséggel töltötte el, miszerint harmadízben kérték fel fotózásra, miközben más ismert személyek többszöri megjelenésre nem, vagy egyáltalán sem kaptak lehetőséget. Ezért döntése meghozatalakor az ellenszolgáltatás csak egy szempont volt más egyéb érvek mellett. Az a tény sem támasztotta alá az alperesi álláspontot, mely szerint a felperes korábbi barátja külföldre távozott, ezért a felperes a vele közösen tartott show műsorokat nem tudta folytatni, és ezért bevétele ebből nem származott. Mindez nem elegendő ahhoz, hogy a felperest az alperes olyan hamis színben tüntesse fel, hogy már csak vetkőzésből tudja fenntartani magát.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét és emberi méltóságát is.

Az elsőfokú bíróság a Wikipédia, a Magyar Értelmező Kéziszótár és az Országos Rádió és Televízió Testület 1647/2002. (XI. 21.) határozatának indokolásában foglaltak alapján foglalkozott a pornográf és a pornográfia szavak tényleges jelentésével. Úgy foglalt állást, hogy pornóról, vagy pornográfiról csak akkor lehet szó, ha a szexuális közösülés lehetősége, illetőleg ténye szerepel az alkotásban. Az iratok között elfekvő DVD-n megjelenő felperesi műsorszám közösülést egyáltalában nem tartalmaz, így azzal kapcsolatosan pornóról beszélni eleve kizárt. Ehhez hozzájárult az a körülmény is, hogy a férfi és nő meztelenségét a film csak részben ábrázolja, mert a férfi szereplő mindvégig hosszú nadrágban látható. Ilyen körülmények mellett valótlán volt az a tényállítás az alperes részéről, hogy a felperesnek pornófilmje van. Ez véleménynyilvánításként sem volt értékelhető, mert könnyen eldönthető, hogy mi tartozik a pornó, illetőleg az egyéb erotikus alkotás kategóriájába. Abban az esetben, ha a közösülés ábrázolása egyáltalán nem történik meg, nem lehet szó a pornó egyik műfajáról sem.

A valótlán tényállítás alkalmas volt a felperes jóhírnevének és emberi méltóságának megsértésére, mert teljesen más megítélése alá esik az a személy, aki egy erotikus show-ban lép fel, mint az, aki pornófilmeket forgat.

Tekintettel arra, hogy az alperes a bulvárvilág eseményeivel foglalkozó kiadvány kiadója, és esetében a jogsértés megismétlődésétől tartani lehet, az elsőfokú bíróság megalapozottnak ítélte a felperes jogsértőstől való eltiltás iránti kérelmét.

Kötelezte továbbá az elsőfokú bíróság az alperest a jogsértést megállapító rendelkezések nyilvánosságra hozatalára is.

A jogsértés megállapítása tekintetében az elsőfokú bíróság a további igényeket nem találta alaposnak. Önmagában az a közlés, mely szerint a kérdéses DVD-t 500 forintért árulják a piacon, való tényállításnak minősült.

Az elsőfokú bíróság a felperes által igényelt 3.000.000 forintos nem vagyoni kártérítési igényt eltúlzottnak ítélte. A lefolytatott bizonyítás alapján arra következtetett, hogy a felperest a valótlan és valóságot hamis színben feltűntető közlemények hátrányosan érintették. Komoly lelki megrázkódtatást jelentett számára az, hogy pornófilmjére utaltak, holott többször is hangsúlyozta azt, hogy ilyen szerepet nem vállalna. Orvosszakértői vizsgálat nélkül és a felperes kezelőorvosának meghallgatása alapján is megállapíthatónak ítélte azt, hogy a felperesnél egyfajta pánikbetegség alakult ki a ...-beli szereplése óta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által jelzett hátrányt nem kizárólag a két alperesi cikk okozta, de a hátrányok kialakulásához a cikkek, és döntően a pornófilmre vonatkozó írás jelentősen hozzájárult. Mindezt alátámasztották a meghallgatott tanúk és a felperes személyes nyilatkozatai is. A nem vagyoni kártérítés összegét erre tekintettel 1.500.000 forintban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a per költségeinek viseléséről.

Az elsőfokú ítélettel szemben mind a felperes, mind az alperes fellebbezést nyújtottak be.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereseti kérelmének teljesen megfelelő döntés meghozatalát.

Álláspontja szerint megalapozott ítéletet hozott az elsőfokú bíróság abban a tekintetben, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, és az eltiltásról és az elégtétel adásáról is megfelelően döntött.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a nem jelentéktelen tárgyi jogsértés sokoldalú bizonyítással alátámasztott hátrányait az általa megállapított nem vagyoni kártérítéssel kompenzálhatónak találta.

A közöltek a tisztességes női mivoltát sértették, mivel őt egy anyagi kényszerhelyzetben levő nőként ábrázolják, aki anyagi nehézségei miatt vállal megjelenéseket, illetőleg pornózik. A társadalmi megítélésére a kifogásolt közlés nagyon rossz hatással volt, és hosszú időn keresztül éreztette hatását.

Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Másodlagosan kérte - arra az esetre, ha a teljes megváltoztatásnak nincs helye - , hogy a másodfokú bíróság részben változtassa meg a határozatot, és a felperes nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelmét utasítsa el.

Harmadlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte azon újságcikket, illetőleg könyvet, amelyekben a felperes maga nyilatkozik szorult anyagi helyzetéről. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a

felperes kiszolgáltatott anyagi helyzetét taglaló cikkek megsértették a felperes személyiségi jogait, mert ezek a közlések a felperes korábbi, a médiában közszereplőként tett nyilatkozataira épültek. A közéletben részt vevő személyeknek számolniuk kell azzal, hogy tevékenységüket, szereplésüket kritikával illetik és erről a közvéleményt tájékoztatják.

Kifejtette, hogy az ítéletben megállapított nem vagyoni kártérítés feltételei hiányoztak, mert a felperesnél kialakult hátrány nem a kifogásolt cikkek hatására keletkezett, hanem azzal, hogy a felperes folyamatos médiaszerepléseket vállalt. Feltéve, de meg nem engedve, hogy a vonatkozó cikkek hozzájárultak a felperesnél kialakult hátrányokhoz, az elsőfokú ítéletben megállapított nem vagyoni kártérítés eltúlzott mértékű ahhoz a hátrányhoz képest, amelyet a cikkek önmagukban okozhattak.

A felperes és az alperes fellebbezései nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla csak a fellebbezések korlátai között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint.

A másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat, ezért határozatát a Pp. 252. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság általánosságban csak azt emeli ki, hogy a Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes kifejezetten anyagi helyzete miatt vállalt akt fotózást és pornófilmben szerepelt.

A másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy az alperes megfelelő bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani azon cikkbeli közléseit, hogy a felperes anyagi kényszerhelyzetben, és siralmas anyagi helyzetben volt, és ezekkel összefüggésben szükségképpen vállalkozott ismételt aktfotózásra, és lényegében anyagi kiszolgáltatottsága miatt, problémáinak megoldása végett választotta a képsorozat elkészítését és megjelentetését. Arra valóban lehetett következtetni, hogy a felperesnek nem teljesültek bizonyos anyagi elvárásai, és anyagi lehetőségei is korlátozottak voltak, azt azonban nem lehetett megállapítani, hogy olyan kiszolgáltatott helyzetbe került, amelyre kizárólag egy ismételt fotózás elvállalása jelentett megoldást.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kérdéses DVD felvételen látható képsorok megtekintését követően értelmezte a pornó, illetőleg pornográf műfaj sajátosságait. A fogalmak alkalmazásával és értelmezésével a Fővárosi Ítéltábla is egyetértett, ebből pedig kizárólag arra a következtetésre lehetett jutni, hogy a felperesről készített filmfelvétel a férfi és női nemi szerveket kendőzetlenül egyáltalában nem mutatja be, és szexuális aktust sem tár a nézőközönség elé. Ilyen körülmények között valótlanul minősült az a tartalmú közlés is, mely szerint a felperes egy pornófilmben szerepelt.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján helyesen állapította meg a felperes személyiségi jogának sérelmét. Helytálló volt az

objektív jogkövetkezmények körében az eltiltás és az elégtétel alkalmazása is a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) és c) pontjai szerint.

Az elsőfokú bíróság megfelelően mérlegelt a nem vagyoni kártérítés megítélésénél. A pornófilmezéssel kapcsolatos közlés lényegesen súlyosabb tartalmú volt, mint az anyagi szükséghelyezettel kapcsolatos közlések. A társadalom igen elítélően alkot véleményt azon személyekkel kapcsolatban, akik pornófilmekben vállaltak szerepet. Különösen igaz ez azon személyekre, akik ismertsége nem ilyen tevékenységen alapult. Az alperes a felperesi nyilatkozatokkal szemben nem igazolt olyan felperesi szándékot, hogy ilyen jellegű alkotásokban kívánt volna szerepelni, ezért a személyével kapcsolatosan mindenképpen jelentős hátrány kiváltására alkalmas az ilyen típusú szexuális tevékenység állítása. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a pornó, illetőleg pornográf fogalom megfelelő tartalma közismert, és az alperes a felvétel megtekintését követően nyilvánvalóan egyértelműen meggyőződhetett arról, hogy nem pornófilmes szereplésről volt szó a felperes esetében. Mindezeket egybevetve a nem vagyoni kártérítés jogkövetkezményének alkalmazása mindenképpen indokolt volt az alperessel szemben.

Helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes személye hosszú idő óta a bulvármédia érdeklődésének középpontjában áll, és igazolást nyert az is, hogy a felperes személyiségére nézve ez jelentős többletterhet rótt. Ilyen körülmények között az alperesi jogsértésnek nem lehetett olyan kizárólagos jelleget tulajdonítani, mint amely a felperes személyiségét egyedülként és nagymértékben rombolta volna. A másodfokú bíróság az értékelt körülmények alapján azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott nem vagyoni kártérítés mértéke a hasonló jellegű ügyekben kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelt, ezért nem látott okot a kártérítés felemelésére és leszállítására sem.

A peres felek fellebbezései nem jártak eredménnyel, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint úgy határozott, hogy a felek kötelesek perköltségeiket viselni.

Kötelesek továbbá viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2013. január 8.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.	. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő